

ČERVEN 2018

S
O
Š
P
O
V
I
N
Y

STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA
PODNIKÁNÍ A OBCHODU

Obsah

- Odhalení největšího podvodu v Superstar 3
- Životní příběh Josefa Svobody 6
- Vykořisťování dopravními společnostmi aneb Vždyť zejtra je taky den 9
- Rozhovor s paní učitelkou Vlkovou . . . 14
- Dušanův splněný sen 16
- Chvilka poezie 18
- Připoutání k závislosti 19

ČLENOVÉ REDAKCE

Martin Kapek, Dominika Maceková,
Jonatan Štencl, Natálie Pěkná,
Lenka Haliřová, Kateřina Dvořáková,
Vendula Mráčková a Kristýna Peterková

Je tu červnové vydání našich jedinečných SOŠPOVIN. Můžeme se těšit na zajímavé vyprávění jednoho z účastníků pěvecké soutěže Superstar nebo třeba i na rozhovor s naší paní učitelkou Vlkovou. Dozajisté vás bude zajímat i zamyšlení nad Českými drahami, s kterými jsme se všichni určitě setkali.

Můžete zde najít kousek poezie nebo velmi kontroverzní vyprávění o jednom výrobku od firmy Madeta. Všechny tyto články pocházejí od různých autorů a doufáme, že se vám budou líbit. Do každého čísla dáváme, jak se říká, krev, pot a slzy, takže oceníme jakoukoli reakci na tyto články.

Na SOŠPOVINÁCH se podílí i naše drahá paní učitelka Kučerová a pan učitel Stodůlka. Děkujeme vám oběma za čas, který trávíte zdokonalováním našich výtvorů.

Odhalení největšího podvodu v historii Superstar!!!

Určitě jste v nedávné době zaregistrovali nový ročník talentové soutěže, která „běží“ na Nově – *Superstar*. Do této známé soutěže se každý rok přihlašují velké talenty a úžasní mladí zpěváci i zpěvačky. Vždycky jsem snil o tom, že bych se do této talentové soutěže přihlásil, avšak má to jeden háček. Neumím zpívat a ani na nic hrát. Když jsem byl menší, přihlásil jsem se do pár menších soutěží, ale z každé mě vyhodili se slovy, ať už nikdy nezpívám, protože to může být nebezpečné pro mě i pro mé okolí.

I přes své zkušenosti s pěveckými soutěžemi jsem vyplnil a odeslal přihlášku do Superstar. Uvědomoval jsem si svou slabou stránku, totiž že neumím zpívat, ale věděl jsem, že porotu můžu zaujmout i jinak než hlasem.

A proto jsem do formuláře na otázku „Jak vypadá místo, kde žijete?“ odpověděl: „Víte... žiju se sedmi sourozenci v zahradním domku, který jsme před léty dostali od našeho strejdy, kterého přejelo letadlo. Naše máma má tři ruce, ale jen jednu nohu, a proto nemůže chodit do práce. Tátu jsem nepoznal, ale byl to údajně alkoholik.“

Na otázku „Jaké bylo vaše nejtěžší životní období“ jsem odpověděl: „To bylo asi, když jsem se léčil ze závislosti na drogách. Bylo to těžké, ale člověk si musí říct, že to zvládne a pracovat na sobě.“ Abych byl upřímný... Nemám sedm sourozenců a ani jsem se nikdy neléčil, ale věděl jsem, že pokud bych napsal pravdu, nebylo by to tak zajímavé a asi by mě nevybrali. Hned další den mi přišla odpověď, ve které se psalo: „*Gratulujeme, byl jste vybrán do castingového kola před hvězdnou porotou. Dostavte se prosím 17. 1. 2018 do Barrandovských ateliérů v Praze.*“

Na 17. 1. jsem se pořádně připravoval a přemýšlel jsem, jak se obleču, kde vezmu 7 lidí, kteří se budou vydávat za mé sourozence a v jaké nemocnici vezmu třírukou pacientku. Nic z toho jsem nesehnal, a tak jsem vše nechal náhodě.

Dostavil jsem se do Prahy a zamířil jsem na Prahu 6, kde se nacházelo již zmiňované místo. Byl jsem hodně nervózní, jelikož jsem se bál, že mi na mou lež přijdou. Ale i přes mé překvapení nikdo nehledal 7 sourozenců ani nemocnou matku. Normálně mi dali číslo a řekli, že cca za hodinku půjdu natáčet před porotou. Posadil jsem se na židli a vstřebával okolí, když najednou si vedle mě sedla jedna holčička. Byla malého vzrůstu a měla oblečené červené šaty. A tehdy mě něco napadlo.

Chtěl jsem s ní sehrát, že jsme kluk a holka, co se rozešli, a že jsem celý měsíc brečel a i teď je to pro mě hrozný. A jelikož jsem člověk, co jedná, hned jsem jí svůj návrh předložil, i přes to, že jsem ji viděl poprvé v životě. Nadšeně souhlasila, protože si stejně jako já uvědomovala, že na našem příběhu závisí délka našeho

pobytu v Superstar. Při natáčení „medailonků“ jsme všechno přesvědčivě nahráli, že ani produkce nic nepoznala, a poslali nás rovnou před porotu.

Tam jsem zazpíval písničku od Michala Davida – *Nonstop*, kdy jsem se amatérskými akordy doprovázel na kytaru a porota mě pustila dál. Když jsem opustil plac, vyhmátl si mě producent, který mi oznámil, že můj hlas nahradí jiným hlasem a z mého *Nonstopu* udělají *Get Lucky* od Daft Punk. Prý by se *Nonstop* nikomu nelíbil a nechtějí si pokazit reputaci, že porota pustila kluka s písničkou od Michala Davida. A taky mi sdělil, že upraví digitálně kytaru, že se to moje hraní nedalo poslouchat.

Ptáte se, jak dopadla ta holka, která to semnou sehrála. Nepostoupila. Bylo mi jí líto, ale znal jsem jí asi tak hodinu, takže mi to bylo celkem fuk. Producent mi mimo jiné řekl, že v divadle nebudu vůbec zpívat, protože by někdo mohl přijít na to, že to na castingu vůbec nebyl můj hlas. Mně osobně to nevadilo, byl jsem rád, že se přímo dostanu do Top 60.

Inu, pokud jste se dívali dál, tak víte, že jsem skončil v Top 60, a to proto, že někdo z týmu *Superstar* přišel na to, že jsem do dotazníku napsal o jednoohé matce a podobně. Byl jsem ze *Superstar* diskvalifikován.

Myslím, že jste teď poněkud překvapení a cítíte se obelhaní, ale berte to tak, že si jeden kluk na úkor vašemu obelhání splnil sen.

Martin Kapek

Životní příběh Josefa Svobody

Od krmení zvířat v zoo až po uznávaného vědce.

Vše, co prožíváme, může být nakonec k našemu dobru, napsal nám prof. Josef Svoboda z kanadského Toronta.

V hodinách dějepisu jsme se seznámili prostřednictvím stránek www.pametnaroda.cz alespoň na dálku s tímto výjimečným člověkem, jehož životní příběh je protnut výraznými mezníky dějin 20. století – roky 1938, 1948, 1968. A i když jeho životní pouť nebyla v mnohém jednoduchá, dokázal překonat nepřízeň osudu...

Josef Svoboda je dnes uznávaným odborníkem v oboru polární botaniky a ekologie, ale co dříve? Jak se dostal od pobytu za mřížemi až k profesi učitele na univerzitě v Torontu? Na to, čím si musel projít, se podíváme.

Narodil se v roce 1929 v Praze. Vyrůstal v Kralupech a dospívání prožil za války v Brně. To, že se někteří jeho příbuzní přihlásili k německé národnosti nebo mamčinu vlastenecké chování nepomohlo, když se v devatenácti letech v roce 1948 hlásil na Masarykovu univerzitu. Zde byl nakonec za zvláštní přímluvu děkana přijat na obor biologie- filozofie. O necelý rok později byl zatčen za údajnou protistátní činnost. Ve vězení měl strávit 11 let.

Zatímco ostatní jeho vrstevníci studovali a užívali života, Josef Svoboda si odseděl osm a půl roku, kdy putoval po sedmnácti nejrůznějších kriminálech. Nezlomily ho výslechy, drsní bachaři ani uranové doly. Když se chtěl po propuštění vrátit ke studiu, nebylo to lehké. Živil se proto nejprve jako krmič v zoo.

V roce 1968 emigroval do Kanady, kde konečně dokončil svá studia. Ve čtyřiačtyřiceti letech promovala poté se stal učitelem na univerzitě v Torontu a po třicet let se podílel na arktických výzkumech.

Poprvé se na Arktidu podíval na začátku sedmdesátých let, kdy byl sestavován tým pro výzkum polární oázy. Někdy mu nehostinná krajina, mizerné hygienické podmínky a jednoduchá strava připomínaly léta v kriminále. I přesto se ale později na Arktidu vracel se svými studenty.

Láska k Arktidě Josefa Svobodu dodnes neopustila a je stále aktivním vědcem, který si 6. prosince 2017 převzal cenu Neuron za přínos světové vědě v oboru biologie.

Ve svých osmaosmdesáti letech tvrdí, že ničeho, co se v jeho životě událo, nelituje. Všemi šťastnými i nešťastnými příhodami prošel s jediným mottem: Nikdy v životě není nic ztraceno.

I studenti naší školy měli v hlavě pár otázek, které se podařilo dostat, díky paní učitelce Lence Kučerové, až do Kanady, kde na ně odpověděl sám Josef Svoboda.

Proč jste si vybral právě Kanadu?

Kanada byla snem mých mladých let. Jednou se v roce 1968 dostavila příležitost, tak jsem toho využil.

Jaký je život v Torontu?

Jako v jiných velkoměstech, ale přece jen trochu klidnější a méně uspěchaný než v Praze.

Co jste dělal v Kanadě?

Po půlročním kurzu angličtiny v r. 1969 jsem se zapsal na torontskou univerzitu a dokončil si diplom biologa. Hned jsem ale byl přijat na postgraduální studium na Albertské univerzitě v Edmontonu a po dalších 4 letech jsem v roce 1974 získal doktorát (PhD.)

A co jste dělal, když jste nepracoval na univerzitě?

Jako postgraduální student jsem už byl skoro zaměstnancem univerzity. Než jsem pak promoval, už jsem byl přijat torontskou univerzitou jako Assistant professor, a už postupoval k plné profesuře. Zůstal jsem jejím zaměstnancem až do důchodu v roce 1994, kdy jsem dovršil svých 65 let. Dál jsem ale pokračoval ve vědecké práci.

Jak vnímáte vlnu komunismu v demokratické Evropě

V současné době? Odtud to moc nesleduji, ale nedivím se. Tráva je vždy zelenější na druhé straně plotu.

Jaký máte vztah k České republice?

Je to má rodná zem, žije tam rodina mé sestry a rád se tam vracím.

Vrátil byste se někdy? Chybí Vám Česko?

Česko mi po padesáti letech už nechybí, už kvůli mému stáří (88 roků) bych se tam nevrátil.

Byl jste někdy v Prostějově?

Byl, ale jen na návštěvě.

Vidíte někdy v nočních mûrách vězení?

Má devítiletá ‚muklovská‘ zkušenost se stala formující silou mé osobnosti. Jako u vojáků, kteří prošli válkou.

Co pro Vás znamená Arktida?

Jezdil jsem tam po 30 let. Arktida a vězení se staly mou osobní životní zkušeností.

Jaký byl váš nejzajímavější zážitek z Arktidy?

Těžko se vybírá, ale napadá mě jedna maličkost: Jednou jsme šli s kolegou obhlédnout přistávací plochu za polním táborem, zda by na něm mohlo přistát očekávané letadlo. V tu dobu (v červnu) se sníh ještě držel v dolínách a strouhách. Najednou se ale jedna ze sněhových kupek zvedla a začala se pohybovat. Vyrušili jsme totiž ledního medvěda, který tam zrovna odpočíval. Byli jsme překvapeni a ne zrovna mile. Nevzali jsme si s sebou na obhlídku žádnou zbraň. Medvěd si nás naštěstí ale nevšimal a odkolíbal se na opačnou stranu od nás.

Krátká poznámka nakonec:

Můj spoluvězeň a pozdější spisovatel Václav Vaško napsal knihu Ne vším jsem byl rád. Za nás za oba bych rád dodal, že vše, co prožíváme, může být nakonec k našemu dobru. Z každé zkušenosti se lze poučit, a měli bychom myslet na to, že všechny zkušenosti nám pomáhají v osobním růstu a zrání.

Kristýna Peterková, studentka 1.TM

Vykořisťování dopravními společnostmi aneb Vždyt' zejtra je taky den

Každý z nás to někdy zažil. Taková jízda dopravním prostředkem, to je najednou zážitků, že máte chuť někomu říct přesně to, co si právě myslíte. Já mám kupříkladu často tendenci někoho pohladit. Na obličej. Židlí. Avšak k jízdě dopravním prostředkem dostanete zdarma i kurz sebeovládání, v případě, že je léto, též saunu, a když je zima, společnost vám poskytne zmrazení zadarmo. A to se vyplatí! Každopádně, vezměme to od začátku.

Tyrani s řidičským oprávněním skupiny D

V dopravních společnostech je plno milých a vstřícných lidí, kteří s oblibou vykonávají svou práci a jsou šťastnými zaměstnanci. Já vím, že zejména řidičů je málo, kdo by to také za takovou almužnu dělal, že? Ale když řidiče autobusu dělají lidé, kteří absolutně nesnáší lidi, to je pak těžké. To je jako kdyby plavčíka dělal člověk, který neumí plavat. S chováním řidičů je opravdu problém. Zažila jsem situace, kdy onen šofér odstavil autobus na dálnici a požadoval po cestující ženě, aby si vystoupila. A to jen proto, že polohlasem hovořila do telefonu a řidiče to prý rušilo. Nechápu, jak takový člověk a jemu podobní mohou projít přijímacím psychotestem. Ovšem ne všichni řidiči jsou tací. Zním i opravdu milé pány řidiče, ale bohužel bych je spočítala na prstech jedné ruky, a to cestuji dopravními prostředky, dá se říci, od mala.

FTL – Faster Than Light

Jako příklad nepříliš povedené společnosti si uveďme třeba takového prostějovského dopravce FTL. Že zruší skoro třetinu spojů nebo je přesunou na jiný čas? No a co, vždyť my, jakožto studenti, máme na výběr, čím budeme jezdit a v kolik. Vždyť nám je jedno, jestli se budeme mačkat jako sardinky. Přímou milujeme jízdy v onom dopravním prostředku, z nějž se vždy line ne zrovna voňavý

odér. Máme v oblíbeně přeci sedět hodinu na zadku a drkotat se přes naše české skvěle upravené silnice. Po příjezdu do Prostějova mám vždy pocit, že jsem naklepaná jako řízek. Jízdní řady připomínají spíše změť náhodně vygenerovaných čísel a míst. Kdo má rád FTL, o tom víme dvě věci. Nelíbí se mu těsný kontakt s cizími lidmi a není kapsář. Avšak není to jen společností FTL. Těch dopravních společností, jež nám kradou čas, je určitě více.

Zákon fungujícího jízdního řádu FTL

Vejde-li se někam n lidí, poté se tam vejde $n+1$ lidí. A pokud se tam vejde $n+1$ lidí, ale nikoli $n+2$ lidí, pak vynecháme dvě zastávky, aby se tam $n+2$ lidí vešlo.

ČD – Časem dojedem

Určitě jsme všichni alespoň jednou jeli vlakem a zřejmě jsme všichni měli tu čest narazit na České dráhy. Jejich mottem je: „Času dost!“ a jejich tempo je opravdu „vražedné.“ Víte, že když má v Číně vlak zpoždění, tak vám dopravní společnost vyplatí část jízdného jakožto kompenzaci za čekání? Hahá, České dráhy by se nedoplatily. Čeští vědci zjistili, že ve společnosti České dráhy přestává existovat čas, a proto musela být opravena teorie relativity. „Soráč“, Alberte! A zatímco v Japonsku se dopravci omlouvají za to, že vlak vyjel ze stanice o dvacet sekund dříve, v České republice jsou jízdní řády vlaků spíše orientační záležitostí. Ale čert vem nějaké zpoždění, vždyť je jedno, jestli domů dojedu o půl třetí nebo o půl páté, ne? Jednou za čas jsem ochotna to omluvit, všichni jsme jen lidé. Avšak zpoždění představuje podstatnou část mého dne. Jízdní řády jsou opravdu nedořešenou věcí. Zpožděnkou si vyřizuji téměř automaticky, když přijedu do Prostějova. Opravdu nechodím za školu. Já jen jezdím vlakem.

Jiný kraj, jiný mrav

Když bydlíte nedejbože v jiném kraji, než do kterého dojíždíte, tak je to tragédie sama o sobě. Dopravci na území jednotlivých krajů se totiž chovají, jako by každý kraj byl samostatnou republikou. A tak se snadno stane, že čekáte a čekáte. Až vás z toho bolí zadnice. Vzpomínáte si na znělku hrající před hlášením o zpoždění? Slýchávám ji tak často, že mi hrává v uších před spaním. Strašidelné, že?

Aby toho nebylo málo, čas od času začnou naši kamarádi na kolejích stávkovat. Výluka sem, výluka tam, výluka kam se podívám. Za tento školní rok jsem výluk zaznamenala opravdu hodně. Většinou z důvodu oprav na trati. České dráhy, nebylo by lepší to opravit jednou a pořádně? A ne desetkrát, jak bývá zvykem? Když musím po čas mé cesty kamkoli nejméně jednou přestupovat – z autobusu do vlaku a z vlaku do autobusu, nepřijde vám, že by to třeba někomu mohlo vadit? Mně to tedy vadí, ale já s tím nemohu nic dělat.

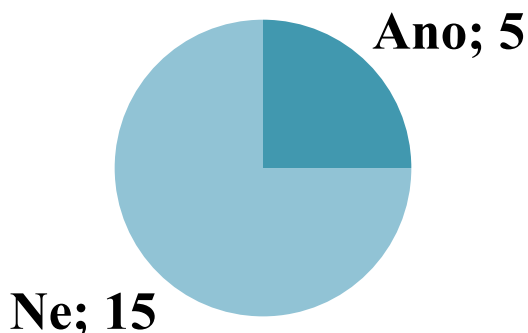
Nechť se vysoce postavení funkcionáři v dopravě dostaví ihned do prostředků hromadné dopravy!

Opravdu si přeji, aby si ti výše postavení zkusili, jaké to je, když se každý den musíte vztekat nad takovými zbytečnostmi. Jak mohou v noci spát ti, kteří nám, obyčejným lidem kazí dny neužitečným čekáním na spoje? Oni si to neuvědomují, já vím. Kéž by jim jednou „chcípla“ jejich „audina“ a projeli by se autobusem nebo vlakem. Potom by se jistě pozastavili nad touto problematikou a začali by ji nějak adekvátně řešit.

Ať povstanou ti, kteří mají rádi výše zmiňované dopravce!

Na menší demonstraci toho, jak máme všichni v oblibě cestování těmito společnostmi, jsem si dovolila připravit takovou menší anketu. Ptala jsem se dvaceti studentů naší školy, jestli se dopravují rádi českými společnostmi, zejména pak Českými drahami a prostějovskou společností FTL. Na výsledek se podívejte sami.

Cestujete rádi Českými drahami, FTL a jinými českými dopravci?

Neuvěřitelné tři čtvrtiny z dotázaných uvedly, že neradi jezdí těmito dopravními prostředky. Tomu říkám celkem jednoznačný výsledek. A co vy? Jezdíte rádi s dopravními společnostmi, nebo se jim raději vyhýbáte? Ať tak, či tak, pamatujte si jedno. Třeba jednou nepojedete v přečpaném vlaku a najdete volné kupé. Nic totiž není nemožné, protože:

Natálie Pěkná, 1. TM

I VY MŮŽETE **SEDĚT**

Rozhovor s paní učitelkou Helenou Vlkovou

Máme tu začátek června a spolu s ním nám zanedlouho zaklepe na dveře i letní prázdniny. Brzy přijde čas, který naší škole přinese dvouměsíční odpočinek a studentům dny plné zážitků i pohody. Odpočinku se však dočkají nejen studenti, ale i učitelé. Náš časopis vám proto dnes přináší rozhovor s oblíbenou paní učitelkou Helenou Vlkovou.

Když se vrátíte do dětství, vzpomínáte si, jak jste prožívala předávání vysvědčení a začátek letních prázdnin?

Předávání vysvědčení jsem prožívala velmi pozitivně. Jelikož jsem byla pilná žákyně, měla jsem vyznamenání až do maturity. Na prázdniny jsem se těšila jako každé jiné dítě.

Jak jste obvykle trávila prázdniny?

Navštěvovala jsem pionýrské tábory v okolí Plumlova. Spali jsme v chatkách nebo ve stanech a našla jsem si tu spoustu kamarádů. Plnili jsme bobříky, chodili na koupaliště a bylo to skvělé. Kromě táborů jsem léto trávila na dědečkových vinicích na jižní Moravě.

A jak trávíte prázdniny teď?

V současné době trávím léto s přáteli, u moře či na jižní Moravě u strýce. Kromě toho také ráda navštěvuji vinné sklípky. Co se týče zahraničních destinací, již jsem navštívila Chorvatsko, Itálii, Paříž, Francii i Maďarsko. Nejdál jsem však byla na výměnném pobytu v Bulharsku.

Jak výrazně se prázdniny vašich dětí liší či lišily od vašich prázdnin?

Dcera ani syn už neznají pionýrské tábory. V dětství nejčasněji navštěvovali strýce. Moje dcera s oblibou jezdí na kole, proto často dává přesnost cyklistickým výletům.

Vnímáte výrazné změny mezi prázdninami dnešních dětí a dětí dříve?

Určitě ano. Dnešní děti mají větší možnost cestovat k moři. Například se mohou účastnit zájezdů. V dnešní době je běžné cestování například do Ameriky. I dnešní děti jezdí na tábory, ale už to není jako dříve.

A na závěr malý rychlotest

Léto, nebo zima?

Určitě léto.

Čechy, nebo cizina?

Jelikož jsem spíše vlastenec, tak Čechy. Ráda navštěvuji památky UNESCO a dozvídám se něco z naší historie.

Moře, nebo hory?

Spíše moře.14

Turistika, nebo lenošení?

Určitě turistika. Nejsem totiž příznivec nicnedělání.

Sama, nebo s přáteli?

S přáteli. Často trávíme společné chvíle posezením na zahradě. Mezi své dobré přátele však řadím i svého psa, který je mi vždy dobrým společníkem.

Ptala se: Kateřina Dvořáková 1.TM

Spolupráce Vendula Mráčková 1.TM

Dušanův splněný sen

Jindřichohradecký důchodce, pejskař a milovník zrajících sýrů Dušan je ve svém okolí nechvalně známý svým silným, osobitým odérem, kterému bezesporu vděčí svým mnohým sýrovým pletkám. Je na to však pyšný, a dobře ví, že své pověsti nenabyl jen tak a že si ji musí patřičně udržovat.

Dnes je tedy volba sýru jasná: Romadur, pokud možno od Madety, Sedlčanský totiž postrádá lahodnou, mírně pikantní vrstvu mazu na povrchu. Vydává se tak se svou fenou Růžou k nejbližšímu Kauflandu, ví totiž, že právě tam chladí romadur pouze na 10°, a jeho kůrka tak dozrává přímo v regálu.

Růžu uváže ke sloupu před vchodem, přepne na autopilota a bleskovým krokem míří k modrobílému valu sýrů, čerstvě naskládanému do regálu. Vezme dva kousky, potichu se vysměje neznalému rádoby sýraři, který opodál sype do košíku jeden Sedlčanský romadur po druhém a míří k pokladně.

Zaplatí, vyjde ven, když v tom jej vytrhne strašlivý pohled. Muž v kukle odřezává houbařským nožem Růžino vodítko a běží s ním směrem k lesu. Dušan svou lásku k sýrům nevyvažuje fyzickou aktivitou, a tak má co dělat aby se zlodějem držel krok.

Zloděj se přes pole přebrodí k lesu a Dušan s ním. Tam společně míjí křemenáče, praváky, bedly a lakovky nejlepšího vzezření a rozměrů, až je Dušanovi skoro líto, že se na toho čokla nevykašlal a houby neposbíral, ty on totiž také velmi rád.

I přes tuto letmou myšlenku běží dál a zloděje nakonec dopadne. Svalí ho na zem, vlivem čehož zloději spadne kožená brašna z ramene, zaklekne a už chce vytáčet policii, když v tom uvidí z darebákovy tašky čouhat kus ohořelého pergamenu.

Moc dobře ví, oč tu běží. Před pár dny v novinách četl, že neznámý pachatel při rutinní exkurzi ukradl z rodinného mauzolea vlastníků Madety první historicky doložený recept na výrobu romaduru. Netoužil však po spravedlnosti a dopadení pachatele, bylo mu jen líto, že se mu recept nedostal do rukou samotnému.

A teď, z ničeho nic, se mu tato příležitost naskytla. Neváhal. Zloděje uvázal ke stromu, jako projev lidskosti mu zanechal zakoupené romadury a svižným, obezřetným krokem mířil k domovu. Je unavený, jeho atrofické svaly a povislé, vláčné tělo si chtějí dopřát kýžený odpočinek, a tak si nakonec volá taxi. To na odlehlou lesní cestu dorazí až překvapivě blízko, Pergamen opatrně vloží do baťůžku, a asi za 10 minut už otevírá dveře od bytu.

Pergamen položil doma na stůl, opatrně oprášil, dal mu poslední pomazání a zarámoval si jej do rámu z mahagonového dřeva. Dnes se sice nenakrmil romadurem, ale jeho oči se budou pást ještě velmi dlouho.

Jonatan Štencel

Lenka Haliřová: Miluj

Byl měsícem,
byl nocí.
Ona jeho sluncem,
toužícím po půlnoci.

Byl otázkou,
ona odpovědí.
Prošli spolu válkou,
zamilované oběti.

Byli dvě poloviny,
tvořící celek.
Dvoje rty bez viny
a jeden polibek.

Vládl plamenům ohně,
ona nekonečnosti moří.
Když jeden druhému podlehne,
voda v jejich rukou hoří.

Dva oddělení lidé,
dvě spojené duše.
Symboly tajně skryté,
inkoustem vpity do kůže.

Připoutání k závislosti

Kolik dní strávíme na sociálních sítích a jen tak bezcílně kontrolujeme naše internetové profily?

Dnešní mládež tráví mnoho času s telefonem v ruce, ale je to dobře? Vlastně jsme takoví pokusní králíci tohoto století. Nikdo zatím neví, jaké účinky na nás bude mít tento moderní svět, až nám bude tolik jako našim rodičům.

Podle mého názoru se internet a sociální sítě staly velkým problémem pro nás, ale i naše okolí. Přes den stráví průměrný člověk na telefonu až 7 hodin denně a ani to není konečné číslo. Je mnoho věcí, které můžeme na telefonech vykonávat, např.: využívat mnoho sociálních sítí jako třeba Instagram, Facebook nebo Twitter, vyhledávat informace, číst články, ale i přes tyto faktory většinou trávíme čas pouze na těchto sítích.

Několikrát se vám dožijete stalo, že jste se nachytali brouzdat po síti vlastně úplně zbytečně. To je ten problém. To je ta závislost. Uvědomte si hlavní důsledky těchto činností. Nesoustředěnost, lenost nebo třeba i prokrastinace. Tyto faktory nás omezují v každodenních činnostech.

Myslím, že je nás dost, kteří nedáváme pozor v hodinách a radši si čteme „zajímavé“ články například o štěňátku, které se narodilo s každým okem jiným. Nikdo z nás si neuvědomuje, kolik to bude mít následků do budoucna. Kdo nám bude v práci radit při důležitých schůzkách nebo obchodních jednáních? Náš soused v lavici dožijete ne. Co kdybychom měli na internet přístup jen tehdy, kdybychom něco vážně potřebovali? Myslím, že hodně z nás by to ovlivnilo.

I já se musím přiznat, já také nosím svou závislost pevně připoutanou ke své dlani, ale i přesto se snažím zbytečné „surfování“ na internetu omezit. A teď si řekněte vy, jak můžete svou závislost zkrotit a snížit tím několik zbytečných hodin strávených na svém telefonu?

Dominika Maceková, 1. TM